

TATĀNIN DOPIS
ONĚGINOVI

Píšu vám, a už jen to samo
je víc, než do slov mohu dát,
a jako vám i mně je známo,
že smíte mnou teď pohrdat.
A přece – snad mi bude přáno,
že spíše s vroucným soucitem
se k mému žalu skloníte.
Nikdy bych nebyla tak smělá
a nemusel by se můj cit
před vašim soudem hanbou rdít,
kdybych tu naději jen měla,
že byste se snad na pár chvil
jen občas u nás zastavil,
že slyšela bych vaše slova
a mohla bych pak nocí dnem
přemýšlet o tom jediném
a čekat, kdy vás potkám znova.
Venkovská prostá společnost
vás ale prý moc nezabaví,
a my, i když nás těší host,
jsme ovšem málo zajímaví.

Proč jenom navštívil jste nás?
Vás neznat, neznám utrpení.
V zapadlé vsi by běžel čas
(nic mocnějšího nad něj není),
mé sny by jednou v popel změnil.
Hlas touhy by v mém srdci ztichl
a nerval duši nezkušenou.
Pak stala bych se věrnou ženou
a ctnostnou matkou byla bych.

Ne, nechci s jiným život spojit,
na něho city vyplýtvat!
V úradku nebes přece stojí,
že z vyšší vůle mám být tvá.
Já celý život v sobě nesla
jistotu toho setkání.
Teď vím, že Bůh mi toho seslal,
kdo do smrti mě ochrání...
O tobě dávno sny mé byly,
tvůj zrak v nich zářil líbezně,
tvůj hlas mé nitro rozezněl,
byls neznámý, a přec už milý...
To nebyl sen, ten nežije!
Jen vešel jsi, byl se mnou amen.
Já, napůl mdloby, napůl plamen,
si v duchu řekla: Tady je!
Což nepřišel jsi tichým hlasem
mnohokrát dřív mě oslovit,
když ubožákům pomohla jsem
nebo když modlitbami zase
jsem duši chtěla vrátit klid?
A právě v takovéhle chvíli
nebyls to ty, můj tolik milý,
kdo zjevil se mi v noční tmě,
kdo sklonil se mi nad pelestí,
kdo šeptal slova lásky, štěstí
a vdechl naději i mně?
Jsi anděl strážný, věrný přítel,
anebo zrádný pokušitel?
Tak učiň přítrž pochybám.
Třeba se duše marně vzpíná,
bláhově hýčká planý klam!
A vůle osudu je jiná...
Ne, co se stalo, jen ať je!

Osud ti svěřím, tvou se stanu.
Úpěnlivě a slzavě
u tebe prosím o ochranu.
Představ si, jak tu sama jsem.
Nikdo mě tady nepochopí,
má mysl smí jen oči sklopit
a hynout v smutku bezhlasém.
Čekám tě. Srdci naději
jediným pohledem dej znova,
anebo vyřkni tvrdá slova
a těžké sny spal raději!

Končím! A bojím se to číst...
Strach a s ním stud mé hrdlo dává...
Jste-li však vy svou ctí si jist,
já svěřím se jí bez obavy...